

[Kirkegaard.]

være forkert, hvis de, der har magten og ansvaret — og det er altså os, der er medlemmer af folketinget — vedtog en skattebegunstigelse til fordel for os selv; derved ville vi ganske simpelt læsse byrderne over på den ungdom, som skal afløse os til sin tid, og dermed mener jeg at vi ville begå en fejl. Ungdommen kan ikke klare fremtidens hårde konkurrence, hvis ikke vi er villige til at give den mulighederne i hænde og gør det nu i form af de nødvendige investeringer. Det er jo de investeringer, jeg har omtalt, der skal danne grundlaget for velstanden i fremtiden, for vore indtægter i de kommende år.

Jeg forstår i og for sig godt, at så mange har lyst til at snakke om de store skatter, og at det kan være et fristende emne også for en politiker at komme ind på; men mon det alligevel ikke er mere rigtigt at sige til befolkningen og til skatteyderne, at hvad skatten angår, er det afgørende i og for sig ikke det beløb, de betaler? Nej, det, der er afgørende, er det beløb, der er tilbage, når skatten er betalt. Og det beløb, som hver enkelt familie har at leve for, er i øjeblikket større, end det har været nogen sinde før i vort lands historie. Hvis nu bare ingen med vilje vil misforstå mig, vil jeg gerne sige det på den måde, at man i og for sig ikke skal stile efter den mindst mulige skat, men man skal stile imod, at det beløb, der er tilovers, når skatten er betalt, til enhver tid bliver det størst mulige. Det er det, vi skal stile imod, og det vil jeg tro man kan gøre, hvis man følger den linje, jeg her har antydnet, og derfor har jeg villet nævne dette ved finanslovsforslagets første behandling. Jeg tror, at skatteyderne vil stå sig ved at overveje det synspunkt, som jeg her har fremført. Jeg har ikke noget imod — jeg ønsker det tværtimod — at alle skatteydere vil stille det krav til enhver offentlig myndighed, at den udviser den strengeste økonomi, når offentlige midler bliver brugt.

Vi skal altså stile imod til enhver tid at få vore nye investeringer så billigt, som det overhovedet er muligt. Her har finansudvalget en stor opgave. Det er finansudvalgets pligt at være kritisk; finansudvalget har pligt til kritisk at undersøge hver enkelt post og hver enkelt sag. Finansudvalget skal i virkeligheden være folke-

tingets spareudvalg, og dette udvalg har slet ikke få muligheder i så henseende. Jeg håber, at det også må have en vis evne dertil, men det kniber jo noget med at få tiden til at slå til. Hvis det teknisk kunne ordnes således, at finansudvalget fik lidt mere tid til at undersøge hver enkelt sag — også ved besøg i højere grad, end tilfældet er nu — er det mit bestemte indtryk, at landets skatteydere ville stå sig vel derved.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Damsgaard, som jo begyndte med at efterlyse besparelser i det foreliggende finanslovsforslag, at det ærede medlem bør udfolde al sin fantasi, når vi nu får finanslovsforslaget til behandling i finansudvalget. Jeg kan give det ærede medlem hr. Damsgaard fuld tilslutning, når han udtrykker sig på den måde, at vi jo skal indrette vort samfund således, at det kan betale sig at arbejde og betale sig at spare op. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil modsige det ærede medlem, når han bruger det udtryk. Jeg er i og for sig tilbøjelig til at tro, at således er det også. Hvis ikke det ærede medlem hr. Damsgaard vil tro det, vil jeg bede det ærede medlem se skattelisten efter i den kommune, hvor han bor. Jeg vil bede det ærede medlem se rigtig godt efter, og så vil han sikkert opdage, at de, der står øverst på skattelisten, de, der har de „dyre“ pladser, er næsten altid velhavere. Det er ikke sikkert, at de, der står i bunden, bliver velhavende. Jeg vil tage dette som et udtryk for, at det heldigvis er således her i landet, at det kan betale sig både at bestille noget og at spare op, og sådan skal det også være; om det bliver vi ikke uenige.

Jeg har nævnt, hvor uhyre vigtigt det er, at vi får alle vore investeringer gennemført så billigt, som det nu engang er muligt. Ingen tør vist sige, at vi i så henseende har de allerbedste muligheder i øjeblikket, idet vort arbejdsmarked nærmest er overpresset, og lige så lidt som nogen anden kender jeg et universalmiddel, der kan klare alle vanskeligheder i så henseende.

Jeg vil dog gerne nævne et område, hvor det utvivlsomt vil have meget stor virkning, hvis vi sætter ind med nok så megen energi og nok så megen fantasi, som vi har gjort hidindtil, og det er på det meget vigtige byggeområde. Det slår nemlig ikke til, at alle bygningshåndværkere er i ar-